

kun tænke mig, at den højtærede Justitsminister er blevet angrebet af Nedskæringsbacillen og har tænkt: her kan foretages en Besparelse for Statskassen paa henved 100 000 Kr., og saa har sagt: haps, dér maa jeg være med og skære ned! Nu er mit Parti i og for sig ikke imod at spare Statskassen for Udgifter, for saa vidt disse maa siges at være uforholdne, men naar en saadan Besparelse for Statskassen paafører Befolkningen forøgede Udgifter, synes den mig en tvivlsom Gevinst for Befolkningen som Helhed, og naar, som her, Udgiften flyttes fra Statskassen, der dog henter sine Indtægter fra hele Befolkningen, over paa en mindre Kreds, i dette Tilfælde Befolkningen i de sønderjydske Landsdele, synes Besparelsen mig meget utiltalende. Endelig er det vist noget tvivlsomt, hvor stor Besparelsen kan blive. Den højtærede Justitsminister har vel ment, at naar man nedlagde den ene Landsret, vilde de andre Landsretter blive overlæst med Arbejde, og har derfor foreslaaet at overføre en Del af Landsretternes Sager til Underretterne, idet Ministeren har forment, at der omkring ved Underretterne var en hel Del vellønnede Embedsmænd, som havde forholdsvis lidt at bestille. Men den højtærede Justitsminister var jo allerede inde paa at afbøde denne Mangel paa Beskæftigelse for Underretsdommerne ved det Lovforslag, der blev vedtaget her og i Folketinget, gaaende ud paa at nedlægge nogle overflødige Underdommerembeder. Vi vedtog at nedlægge 4 Embeder, og jeg havde det Indtryk, at det kun var en Begyndelse, og at Ministeren tænkte paa at bortskære flere Underdommerembeder. Men hvis man nu flytter en Del Sager fra Landsretterne over til Underdommerne, kan det gerne være, at man skaber saa stort Arbejde for disse, at den Nedskæring, som den højtærede Justitsminister havde tænkt sig, bliver betydelig mindre end paaregnet. Man giver Underretterne en Del mere Arbejde, men saa kan man ikke undvære saa mange Embeder. Hvis det skulde blive Resultatet, bliver den Besparelse, der indvindes for Statskassen, kun mindre. Man sparer paa Udgifterne til Landsretter, men faar Udgiften igen ved Underretterne. Dertil kommer, at der fra Sider, som jeg maa antage for sagkyndige, nemlig Juristers Side, er udtalt en Del Tvivl om, hvorvidt man overhovedet vil kunne faa nedbragt Landsretternes Arbejde i væsentlig Grad ved at overføre til Underretterne en Del Sager, som hidtil har henhørt under Landsretterne, hvilket vil ske derved, at man

forhøjer Grænsen for det pekuniære Omfang af de Sager, der kan paadømmes ved Underretterne. Jeg for min Del synes, at der er en Del deri. Saa længe det kun gælder mindre Summer, er man maaske mere tilbøjelig til at slaa sig til Taals med den Afgørelse, den enkelte Dommer har truffet. Men jo større økonomisk Interesse det har for Parterne at vinde Sagen, des større Fristelse bliver der til at faa Sagen bragt for en anden Domstol, altsaa her at appellere den fra Underret til Landsret. Jeg tror, at man vil faa at se en hel Del i den Retning, hvis man vedtager den her foreslaaede Forhøjelse, og man vilde have faaet at se betydeligt mere i den Retning, hvis man havde fulgt Justitsministeren fuldt ud paa dette Omraade. Selv naar man indskrænker sig til den foreslaaede Forhøjelse, er der vistnok Udsigt til, at en hel Del Sager vil blive appelleret til Landsretten. Man taler ellers saa meget om, at Parikronen skal respekteres, men det forekommer mig, at man i Kraft af den Tankegang burde gaa den modsatte Vej af den her foreslaaede, nemlig nedsætte i Stedet for at forhøje det nugældende Grænsebeløb, der jo er 800 Kr. Man fastsatte jo 800 Kr. som Grænse for Underretssager paa et Tidspunkt, da Kronen var mindre værd, og da 800 Kr. altsaa var et forholdsvis mindre Beløb end nu, da vi har Parikronen. Der kunde da snarere være Grund til at gaa den anden Vej, nemlig nedsætte Grænsebeløbet i Stedet for at forhøje det.

Jeg kan ikke give nogen stor Tilslutning til det Lovforslag, her foreligger. Jeg kan ikke anbefale det, og mit Parti vil ved Sagens endelige Behandling stemme imod det.

Godskesen: Det foreliggende Lovforslag har jo gennemgaaet en kraftig Afmagringskur i det andet høje Ting. Lovforslaget blev forelagt af den højtærede Minister med 148 Paragraffer, og det er nu svundet ind til 26; men dette Forhold giver endda ikke den rette Forestilling om, hvor kraftig Afmagringen har været, thi de fleste af de Bestemmelser, der findes i de 26 Paragraffer, er redaktionelle Ændringer til Retsplejeloven, medens der kun findes meget faa Realitetsændringer. Hvad de redaktionelle Ændringer angaar, kan jeg nøjes med at sige, at jeg billiger dem. Hvad Realitetsforslagene angaar, behøver jeg heller ikke at gøre ret mange Bemærkninger, navnlig ikke efter den højtærede Ministers Foredrag. Med Hensyn til Nedlæggelsen af Søndre Landsret vil jeg sige, at denne Ret sikkert havde sin gode og fornuftige Opgave i de første